

Folketingets Lovsekretariat

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 3. november 2011

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk
www.sm.dk

Under henvisning til Folketingets brev af 25. oktober 2011 følger hermed social-og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. S 381, stillet af Stine Maiken Brix (EL).

THA/ J.nr. 2011-6314

Spørgsmål nr. S 381:

"Mener ministeren, at det er i overensstemmelse med servicelovens bestemmelser, om at borgere med handicap skal kompenseres for deres handicap, når Mariagerfjord Kommune opkræver et gebyr på 800 kr. om måneden fra borgere med handicap, hvis borgeren ikke selv kan hjælpe med at tilberede sin mad i borgerens botilbud?"

Svar:

Da spørgsmålet omhandler egenbetaling i forbindelse med madservice, lægges til grund for besvarelsen, at det er betalingsreglerne for madservice, som sagen vedrører.

Kommunalbestyrelsen har efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, pligt til at sikre, at personer, der har behov herfor, får tilbudt madservice. Beboerne i botilbud og plejeboliger mv. betaler for madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3. Betalingsreglerne følger af servicelovens § 161. Ved fastsættelsen af betalingen kan kommunen højst medregne de gennemsnitlige, langsigtede omkostninger, der er forbundet med tilbuddet. Personaleudgifter til fremstilling af maden kan medtages i betalingen.

Pr. 1. juli 2009 indførtes et loft over betalingen for madservice, således at beboere i botilbud og plejeboliger mv., ikke kan opkræves mere end 3.170 kr. pr. mdr. for fuld forplejning (2011-niveau). Formålet med indførelsen af loftet har været at sikre, at ingen beboere kan opkræves mere end dette beløb, uanset at kommunerne kan have et omkostningsniveau, der er højere

end loftet. Kommunalbestyrelsen kan dog aldrig opkræve mere end det, de gennemsnitlige, langsigtede omkostninger tilsiger.

Når beboere i plejeboliger eller botilbud deltager i køkkenaktiviteter, herunder madproduktion, skal kommunalbestyrelsen foretage en forholdsmæssig beregning af beboerens betaling for madservice. Det afgørende er, at beboerens deltagelse er behovsbestemt som led i genoptræning, vedligeholdelsestræning og/eller som led i en socialpædagogisk indsats, der har til formål at opretholde eller forbedre beboerens funktionsevne. Betalingen vil skulle nedsættes for de beboere, der deltager i fremstillingen af maden, og dermed bidrager til madproduktionen.

Beboerens egenbetaling skal således afspejle omfanget af hjælpen, der gives til henholdsvis madservice, træning, socialpædagogisk bistand eller støtte til madlavning som praktisk hjælp. Det er i den forbindelse den enkelte kommunes vurdering af de enkelte plejeboliger, botilbud mv., som skal ligge til grund for fordelingen af omkostninger i forhold til de forskellige arbejdsfunktioner med det formål at adskille omkostninger til madproduktion og omkostninger til eksempelvis socialpædagogisk bistand. Alene omkostninger forbundet med madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, må medregnes i beboernes egenbetaling, jf. servicelovens § 161, når hjælpen ydes varigt.

Loftet over beboernes egenbetaling sikrer, at ingen beboere i botilbud eller plejeboliger kommer til at betale mere end lovens maksimumbeløb. Og de, der deltager i fremstillingen af maden, skal betale mindre. Kommunalbestyrelserne har desuden mulighed for at nedbringe egenbetalingens størrelse yderligere ved at give tilskud til madserviceordningerne.

I forhold til servicelovens § 100 om nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse kan jeg oplyse, at det falder uden for formålet med bestemmelsen at dække egenbetalingen efter andre bestemmelser i den sociale lovgivning, herunder også egenbetalingen for madservice efter servicelovens § 83. Dette skal ses som et udtryk for, at i de tilfælde, hvor Folketinget eksplicit har bestemt, at der skal være en grad af egenbetaling på en ydelse, er det ikke hensigten, at denne egenbetaling efterfølgende skal kunne dækkes som en merudgift.

Endelig kan det oplyses, at man har mulighed for at klage, såfremt man som modtager af madservice er utilfreds med kommunens afgørelse, eller hvis man ikke mener, at egenbetalingen er korrekt. Klager over konkrete afgørelser behandles af Det Sociale Nævn. Kommunen skal dog først have mulighed for at vurdere, om de har truffet den korrekte afgørelse. Klager skal derfor sendes til den kommunale myndighed, som er forpligtet til at tage stilling til sagen.

Karen Hækkerup

/ Karin Ingemann